

[12] *Afero*

Afero è “la faccenda, la cosa di cui ci si occupa”, è “la causa” per cui gli Esperantisti si battono, quell’impegno di difficile resa racchiuso nelle espressioni *nova sento* [> 89], *interna ideo* [> 103], che dal problema linguistico passa ad affrontare le tematiche di uguaglianza, tolleranza, fratellanza, dignità, valore e rispetto dell’essere umano; e non è un caso che ad accompagnarlo sia spesso l’aggettivo *sankta* “santo, sacro” [> 5], a ulteriore testimonianza dell’impegno etico e totale del Movimento.

Ecco un’altra parte del discorso del Primo Congresso universale [> 13] incentrata sulla parola del giorno:

Ne venis ankoraŭ la tempo skribi oficialan historion de nia afero, kaj mi timas, ke mi povus fari ian publikan maljustaĵon al tiu aŭ alia persono ĉe la kompara taksado de la meritoj de la diversaj batalantoj. Tial mi ne nomos ĉiun el ili aparte, sed al ĉiuj kune mi esprimas koran dankon pri ilia laborado en la nomo de ĉiuj amikoj de Esperanto. Dek ok jaroj pasis de la tago, kiam Esperanto aperis en la mondo. Ne facilaj estis ĉi tiuj dek ok jaroj. Nun mi vidas antaŭ mi grandegan nombbron da varmegaj amikoj de Esperanto, kiuj reprezentas per si preskaŭ ĉiujn landojn de la tera globo, preskaŭ ĉiujn naciojn de la mondo, ĉiujn rangojn, statojn kaj klasojn de la homoj. Tre granda kaj vasta estas jam nia literaturo, tre multaj estas niaj gazetoj, en la tuta mondo ni havas nun grupojn kaj klubojn Esperantistajn, kaj al neniu klera homo en la mondo la nomo de nia afero nun estas jam nekonata. Kiam mi rigardas la nunan brilantan staton de nia afero, mi rememoras kortuŝite pri la unuaj pioniroj, kiuj laboris por nia afero en tiu malĝoja tempo, kiam ni ĉie renkontadis ankoraŭ nur mokon kaj persekuton.

Non è ancora giunto il tempo di scrivere una storia ufficiale del nostro *afero*, e temo che potrei compiere qualche ingiustizia pubblica verso uno o un altro in una valutazione comparata dei meriti dei diversi *batalantoj* [> 19]. Per tale ragione non ne nominerò alcuno nello specifico, ma esprimo a tutti coralmente un grazie di cuore per il loro impegno attivo a nome di tutti gli amici dell’esperanto. Diciotto anni sono passati dal giorno in cui l’esperanto è venuto al mondo. E questi diciotto anni non sono stati facili. Ora vedo di fronte a me un grandissimo numero di amici ferventi dell’esperanto, a rappresentare quasi tutti i Paesi del globo terrestre, quasi tutte le nazioni del mondo, ogni rango, stato e classe sociale. La nostra letteratura è già molto vasta, numerosissime le nostre riviste, per l’intero mondo abbiamo ora gruppi e clubs esperantisti, e il nome del nostro *afero* non è ormai sconosciuto ad alcun uomo di cultura al mondo. Quando guardo ora alla brillante condizione del nostro *afero*, torno con la memoria – e il cuore si emoziona – ai primi *pioniroj* [“pionieri”] che si sono dati a esso in quel periodo doloroso in cui ovunque ci accoglievano ancora solo derisione e persecuzione.

Saĝa tenas aferon, malsaĝa esperon [2182] “Il saggio tiene l’*afero*, lo sciocco la speranza”.

ESPERANTO

(da http://rustywebb.blogspot.it/2012_03_01_archive.html).